Mod had og uforsonlighed

(♩ = ca. 120)

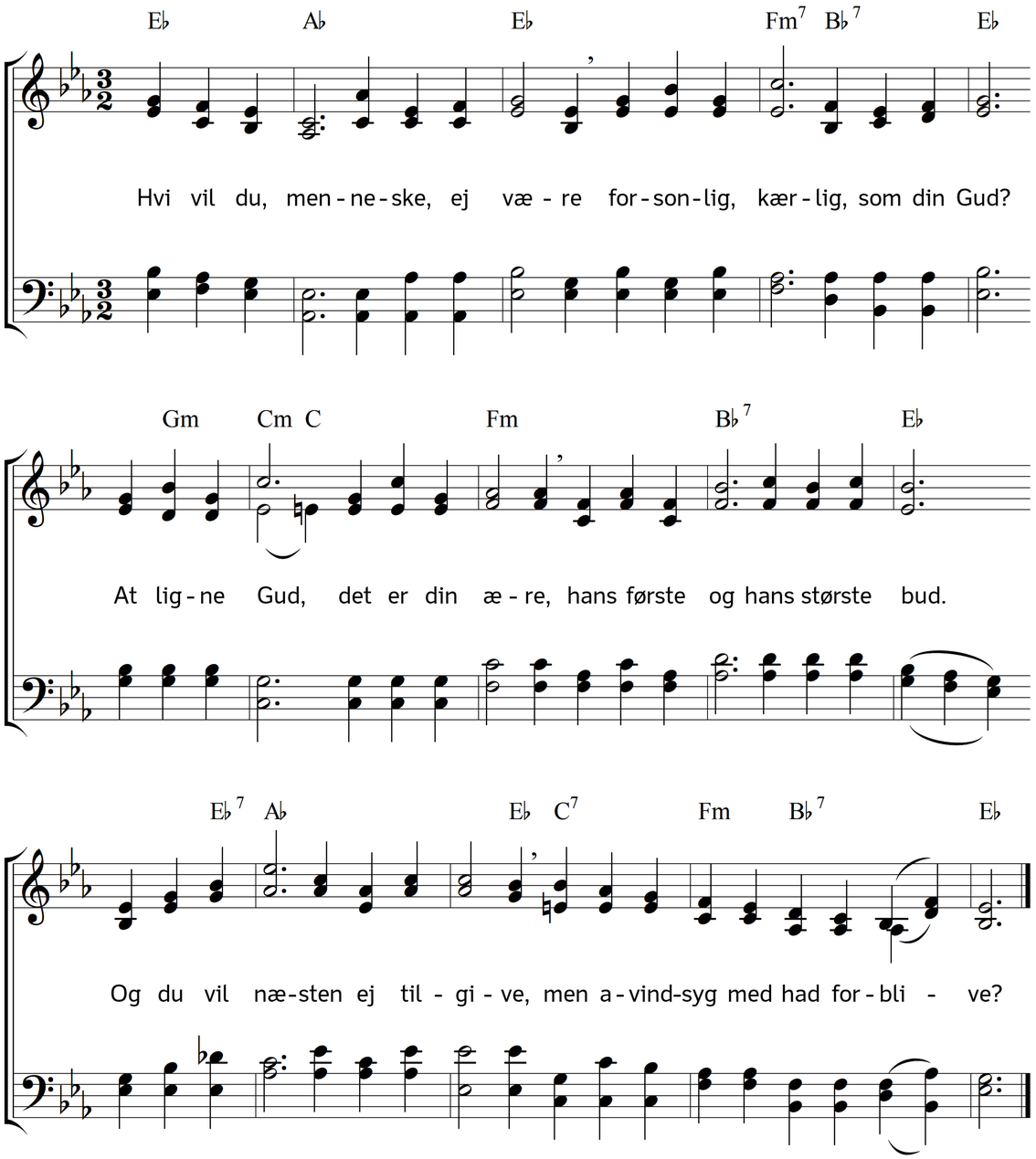

2. Hvor stor er Gud, o du hvor liden!
Hver synd imod hans majestæt
forgriber sig; dog her i tiden
den store Gud forlader det.
Men du, en orm, på hævn vil tænke,
jævnlige ej et fejltrin skænke.

3. Tænk, hvad var mennesket, den synder?
Guds fjende – da hans Søn dog led
for mennesket! Og himlen ynder,
Gud priser selv den kærlighed.
Men du kun for din regl erkender,
at elske venner, hade fjender.

4. Tilgive vil du; men dog have
fuldkommen fyldestgørelse!
Hvad vederlag får Gud, hvad gave?
Sit krav han selv betalede.
Gældbunden må du evig blive,
vil han ej alt dig eftergive.

5. Tilgive vil du, men ej glemme,
ej elske – o, gør Gud da så?
Din synd, når du vil bedring nemme,
han aldrig mer vil tænke på;
men bag sin ryg i havet kaste,
og kærligst med din redning haste.

6. Vanslægtende, hvor er du kommen
langt bort fra Gud, som er så god!
Du ivres, vil fuldføre dommen,
når næsten gør dig lidt imod;
men tænk, om Gud således skændte,
forlængst i helved du da brændte!

7. Ydmyg dig! Stolthed er din fjende,
ja slangen i din egen barm;
dit kære jeg, det går i blinde,
og gør dig over næsten harm.
Kort raseri er al din vrede,
dit had er de fordømtes hede.

8. Kun svage sjæle let opirres,
let mene sig fornærmede;
dyr rejse børster, når de pirres;
men vær du mer, vær menneske!
Besid dig! Sig at overmande
er mer, end at erobre lande.

9. Forlig dig snart med din modstander,
mens du på rejsen med ham er,
før døden kommer, før du strander
på evig håbesløse skær.
Har næsten brøst; se egne bylder,
ti tusinde talentes skylder.

10. Hvad, eller vil du huse vrede,
og evig falde for Guds dom?
Vil du om egen straf kun bede,
du udskud i hans helligdom!
Forsmår du ham, der himlen valter,
og ofrer du kun på Kains alter?

11. Højhjertede, som Gud, bør være;
hvo ham er ligest, er og størst.
Kun ham at følge, er vor ære;
men han tilbød forliget først.
Tilgiv, som han i Kristus gjorde,
så skal du himlens yndling vorde.

12. Hvo ved, når du det skridt har vovet,
om fjende blir ej bedste ven?
Leg godt, som gløden, på hans hoved,
at han kan vorde varm igen.
Vel dig! er fjenden så bestridet,
da tusind venner er for lidet.

13. Men set, han vil din ven ej blive,
så efterkom du dog din pligt!
Og rolig sagen kan hengive
til ham, som dømmer vel i sligt.
Elsk, og gør godt, når skældsord høres;
din ret, som middags-lys, udføres.

14. O se dog ham, al verdens ære!
Han, menneskenes største ven,
(o når vil verden af ham lære!)
blev skældt; men skældte ej igen;
from, god, sig selv han altid ligned,
og, når man banded ham, velsigned.

15. Sagtmodig, som et lam, man leder
til slagterbænk, var han dog stærk.
Hør, hør, hvor han for fjender beder,
der øve mod ham bødlers værk,
og ham til døden djævelsk hader:
"Forlad dem det, forlad, o Fader!"

Tekst: Jakob Johan Lund. Musik: Johannes Thomas Rüegg.
Copyright © 2020 Johannes Thomas Rüegg. Kilde: www.christmysong.com/324/